

artijetres

NÚM. 18 - CASTELLAR DEL VALLÉS - DESEMBRE 1994

ABCDEFGHI
JKLMNOPQR
STUVWXYZ

Generalitat de Catalunya

CULTURA I EMPRESA A CATALUNYA

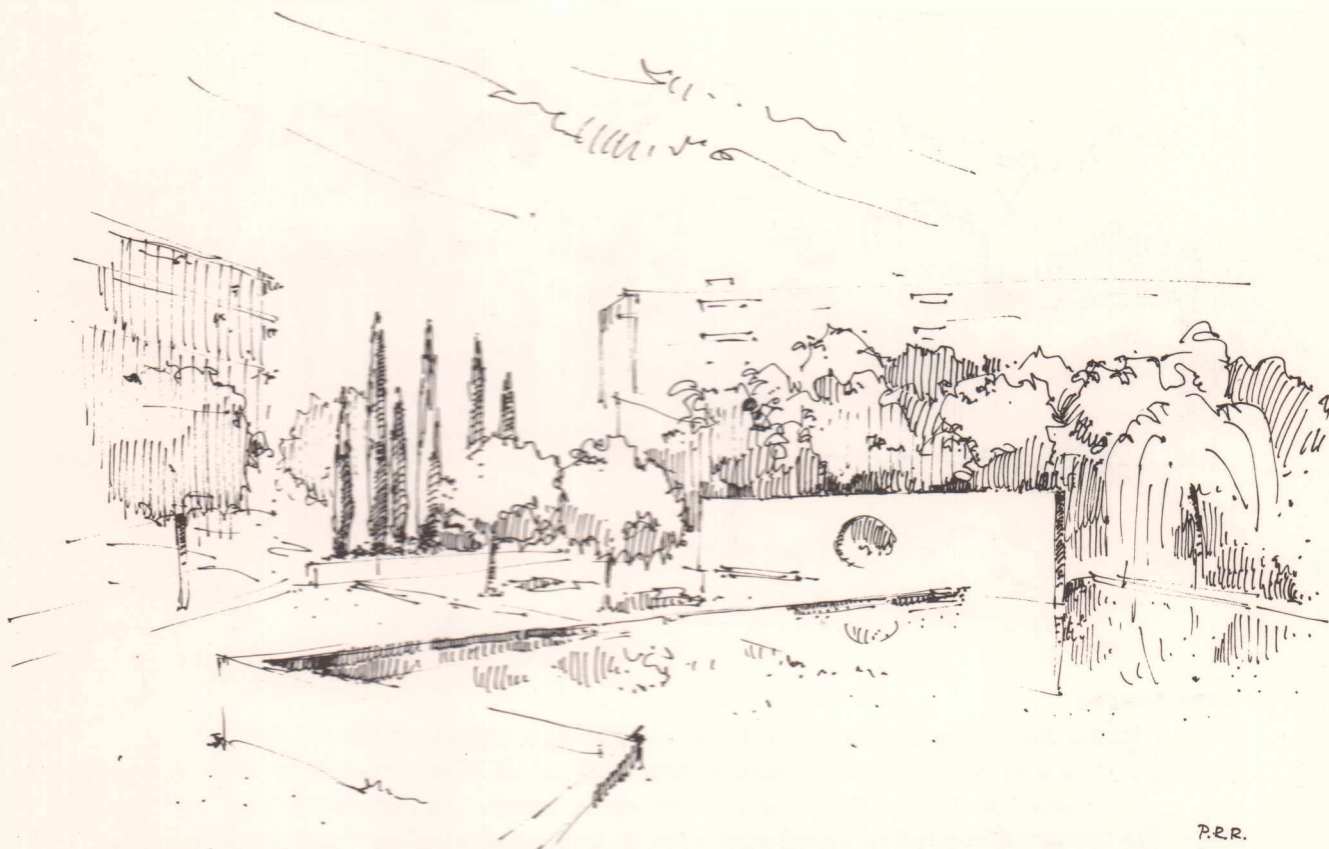
El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya agraeix la col.laboració que ha rebut de les empreses i institucions per donar suport conjuntament a les activitats culturals següents:

<p>Restauració Monestir de Sant Cugat del Vallès</p> <p>CATALANA OCCIDENTE</p> <p>Grup Catalana/Occident</p>	<p>Restauració Església de Betlem de Barcelona Restauració Pia Almoïna de Barcelona</p> <p>La Estrella S.A. de Seguros i Reaseguros.</p> <p>La Estrella d'Assegurances</p>	<p>Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Sitges Exposició «Catalunya Medieval» Concert Raimon «30 Anys d'Al Vent»</p> <p>IBERIA LÍNEAS AÉREAS DE ESPAÑA</p> <p>Iberia, Líneas Aéreas de España</p>	<p>Restauració Castell de Miravet</p> <p>ASSOCIACIÓ NUCLEAR ASCÓ (FECSA-ENDESA-HIDRUNA-SEGRE)</p> <p>Associació Nuclear Ascó (FECSA-ENDESA-HIDRUNA-SEGRE)</p>	<p>Festival Internacional de Música Castell de Perelada</p> <p>G</p> <p>Grupo Tabacalera</p>	<p>Exposicions «Catalunya Medieval» «El Moble Català» Restauració Santa Maria del Mar Concert Raimon «30 Anys d'Al Vent»</p> <p>Fundación Banco Central Hispano</p>	<p>Exposició «Atlàntida» de Brian Nissen Finançament d'Activitats Culturals. L'Espai de Dansa i Música</p> <p>BBV</p> <p>Banco Bilbao Vizcaya</p>
<p>Orquestra de Cambra de l'Empordà</p> <p>H</p> <p>Hidroelèctrica de l'Empordà</p>	<p>Exposició «In vitro»</p> <p>PRE NATAL</p> <p>Prenatal</p>	<p>Simposi «In vitro»</p> <p>DODOT.</p> <p>Arbora Holding</p>	<p>Orquestra Simfònica del Vallès Cicle d'Òpera a Catalunya</p> <p>BS</p> <p>Banc de Sabadell</p>	<p>Saló Internacional del Còmic Exposició «Joks i Tecnojoks»</p> <p>Associació Europeer</p>	<p>Exposició «Xina, mil anys d'art i cultura»</p> <p>ALCATEL</p> <p>Alcatel Standard Elèctrica</p>	<p>Jove Teatre Regina</p> <p>Nestlé</p> <p>Nestlé AEPA</p>
<p>Revista «Cultura»</p> <p>L</p> <p>Editorial Labor</p>	<p>Premi Catalània Revista «Cultura»</p> <p>β</p> <p>Fundació Byblos</p>	<p>Ressons/Concert de Rock Català Concert Raimon «30 Anys d'Al Vent»</p> <p>Cervezas Damm</p> <p>Cerveces Damm</p>	<p>Exposició «Informalisme a Catalunya»</p> <p>Editorial Planeta</p>	<p>Orquestra i Festival de Cadaqués</p> <p>Grup Torras</p>	<p>Rialles</p> <p>TORAY</p> <p>Editorial Toray</p>	<p>Exposició «Barcelona, una capital editorial»</p> <p>Cerele de Lectores</p>
<p>Orquestra Simfònica del Vallès</p> <p>P</p> <p>Pioneer Electronics España</p>	<p>Ressons/Concert de Rock Català Concert Raimon «30 Anys d'Al Vent» Concert «Companyia Elèctrica Dharma»</p> <p>Societat General d'Autors d'Espanya</p>	<p>Restauració Pedrera del Mèdol</p> <p>Autopistas, Concesionaria Española (ACESA)</p>	<p>Restauració Mausoleu de Centelles</p> <p>REPSOL</p> <p>Repsol Petróleo</p>	<p>Restauració Monestir de Santa Maria de Vallbona</p> <p>gasNatural</p> <p>Gas Natural</p>	<p>Restauració Monestir de Santa Maria de Vallbona Exposició «In Vitro»</p> <p>Fundació «La Caixa»</p>	<p>Restauració Monestir de Santa Maria de Vallbona</p> <p>EniChem</p> <p>Enichen Ibérica</p>
<p>Restauració Monestir de Santa Maria de Vallbona</p> <p>Fundació Enciclopèdia Catalana</p>	<p>Restauració Monestir de Santa Maria de Vallbona</p> <p>Fundació Pere Vergés</p> <p>Fundació Pere Vergés</p>	<p>Temporada 1994 Teatre Romea</p> <p>OCP</p> <p>OCP Construccions</p>	<p>Fonoteca i Discoteca de la Generalitat de Catalunya Concert Raimon «30 Anys d'Al Vent»</p> <p>RADIO BARCELONA SER GRUPO PRISA</p> <p>Radio Barcelona, SER Grupo Prisa</p>	<p>Concert Raimon «30 Anys d'Al Vent»</p> <p>SONY.</p> <p>Sony Espana, S.A.</p>	<p>«Premi Catalània d'Il·lustració»</p> <p>Enciclopèdia Catalana</p>	<p>Restauració Monestir de Santes Creus</p> <p>CUBIERTAS</p> <p>Cubiertas y Mow, S.A.</p>
<p>Concert «Companyia Elèctrica Dharma»</p> <p>PANS</p> <p>Pans Food & Company</p>	<p>II Universitat d'Estiu de la Dona III Mostra de les activitats de les entitats culturals</p> <p>evax</p> <p>Evax</p>	<p>Pel seu suport al patrocini cultural</p> <p>LA VANGUARDIA</p> <p>La Vanguardia</p>	<p>Pel seu suport al patrocini cultural</p> <p>EL PAIS</p> <p>El País</p>	<p>Pel seu suport al patrocini cultural</p> <p>el Periódico</p> <p>El Periódico</p>	<p>Pel seu suport al patrocini cultural</p> <p>AVUI</p> <p>L'Avui</p>	<p>Pel seu suport al patrocini cultural</p> <p>TVE</p> <p>TV Espanyola</p>
<p>Pel seu suport al patrocini cultural</p> <p>CATALUNYA RÀDIO</p> <p>Catalunya Ràdio</p>	<p>Pel seu suport al patrocini cultural</p> <p>RNE</p> <p>RNE, R-4</p>	<p>ANIREM ENDAVANT</p>			<p>Pel seu suport al patrocini cultural</p> <p>COPE</p> <p>Cadena Nova, COPE</p>	<p>Pel seu suport al patrocini cultural</p> <p>Onda Cero</p> <p>Onda Cero</p>

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

LA PLAÇA DE CATALUNYA

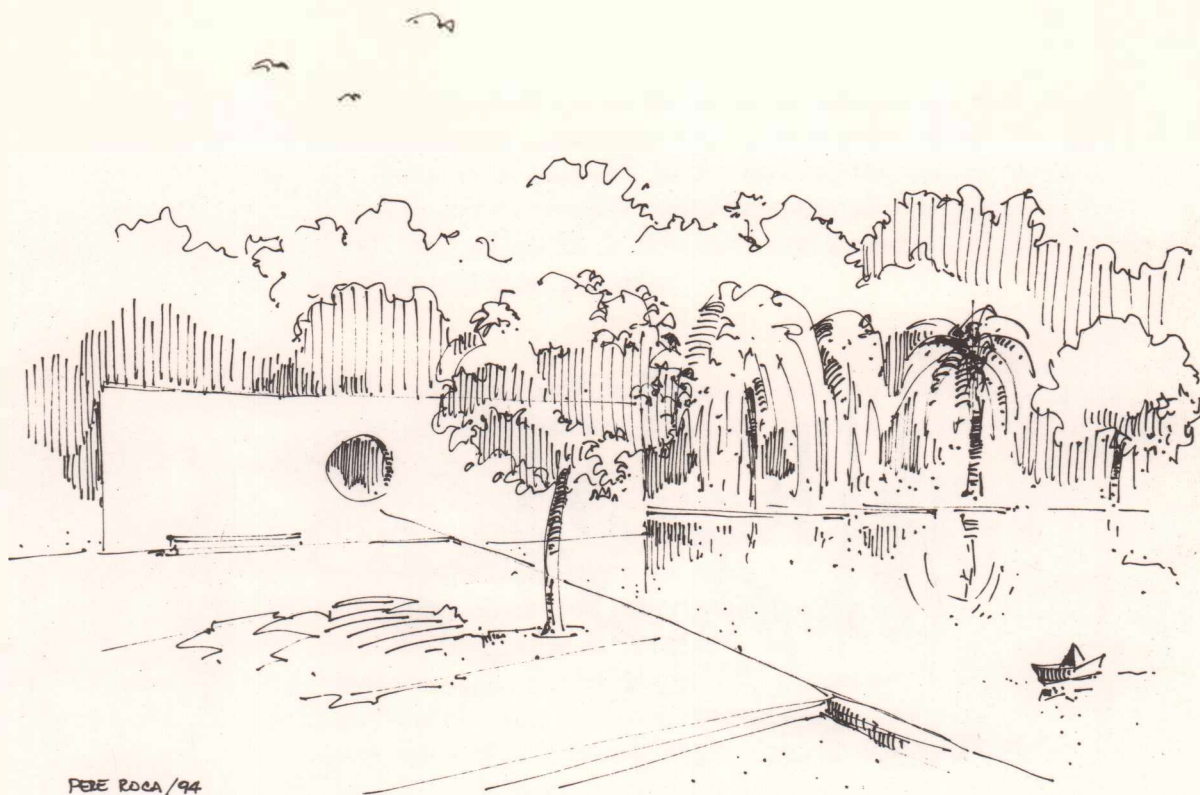

La vitalitat del poble, juntament amb les previsions del pla general de l'any 1978 i una bona situació geogràfica dintre de la comarca, han fet que Castellar anés creixent. El nou Eixample ha donat cabuda a una gran quantitat de vivendes, i per tant la necessitat d'ubicar-hi uns serveis, tal com és preceptiu en l'actual llei del sòl.

La plaça de Catalunya neix amb el pla parcial de l'Eixample, per dotar d'espai lliure a tota una zona residencial que suposarà el creixement més espectacular en tota la història del poble: un fort increment de la població produït, a més, en un espai de temps força curt.

És un projecte important per Castellar, no solament perquè forma part de tota aquesta zona d'expansió que definirà la nova imatge del Castellar del 2000, sinó perquè passarà a ser la zona verda de més extensió del poble: gairebé dues hectàrees.

Sempre els espais verds i les zones lliures havien sortit com a petits retalls en la definició de la trama urbana, a excepció de la plaça Major, en ple cor del casc antic, la qual, tot i la seva extensió considerable, s'ha vist al llarg dels anys retallada, reformada i mutilada, i mai ha trobat una identitat pròpia. És potser per això que la plaça de Catalunya agafa una especial significació com a espai de trobada i d'esbarjo de la vila, i la seva construcció ha despertat noves expectatives. És evident que no ha d'intentar competir amb la plaça Major, encara que s'urbanitzi de cap i de nou i que la seva extensió la superi. La seva situació dins del teixit urbà diferencia clarament els seus usos i les converteix en espais complementaris. La plaça de Catalunya no serà mai el centre del poble, amb el tipus d'activitats i de relacions que això comporta, però sí que pot ser un lloc de trobada festiva i d'actes col·lectius, un lloc d'estada i de passeig tranquil els matins assolellats d'hivern o les llargues tardes d'estiu.

La manera d'entendre l'ús del nou espai, és continuadora d'una tradició de contacte entre la gent i el medi natural, barreja d'actituds lúdiques i contemplatives amb l'aprofitament del medi natural de vida i relació a l'aire lliure, i comporta un tractament en la forma de ser definit; basat en una llarga tradició en la manera de construir els espais enjardinats a casa nostra: espais tancats, amb una tendència a la intimitat i a l'austeritat material i formal, que conserven el caràcter domèstic de l'horta i alhora n'incorporen la seva geometria; murs que permeten fer terrasses aptes per al conreu; traçat geomètric de les plantacions per aprofitar millor l'espai i racionalitzar el sistema de regadiu.

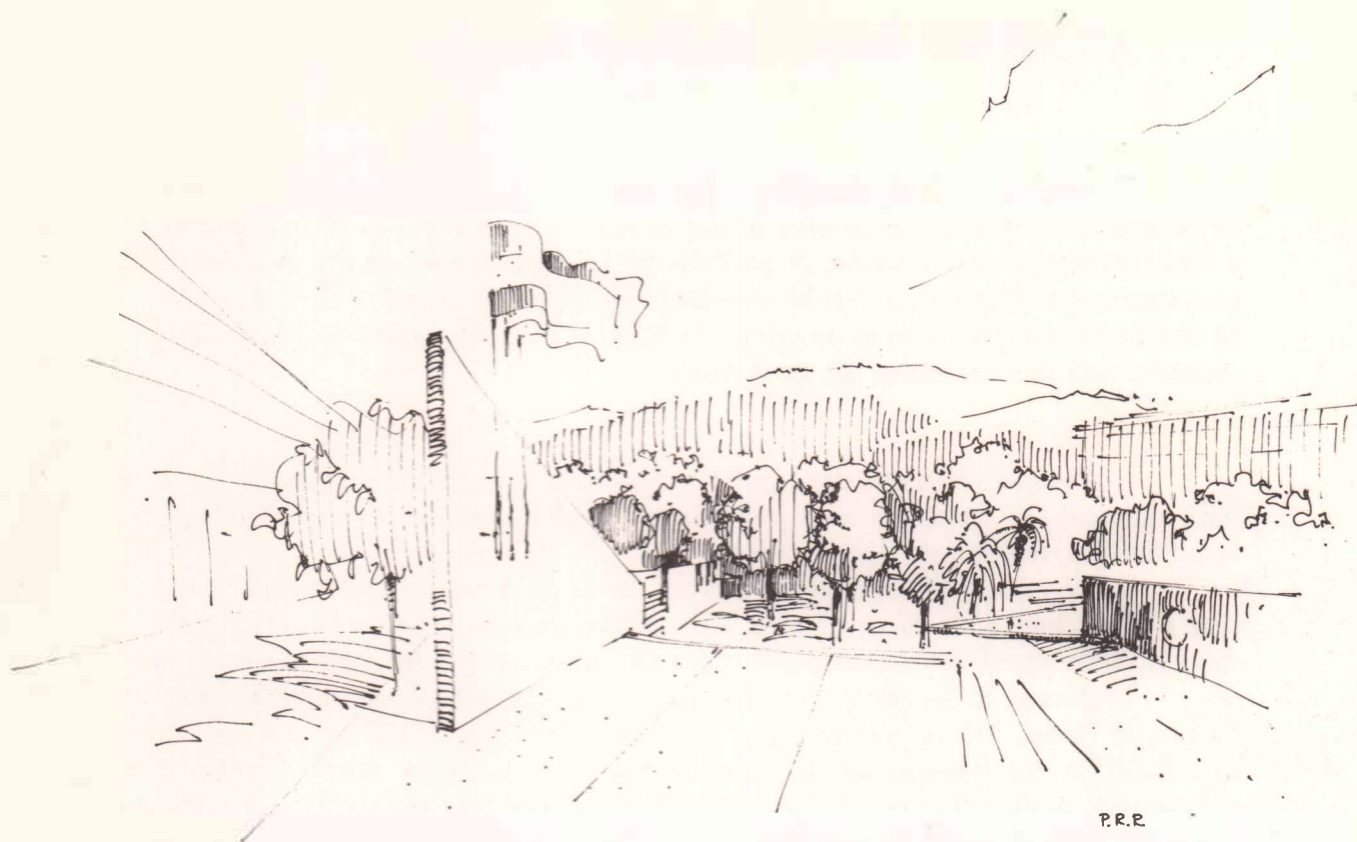
L'arquitectura nascuda per estructurar el terreny en feixes es complementa amb escales, traçat de camins i tancats perimetrals que fragmenten la visió del jardí i de l'espai natural que l'envolta.

L'ombra, aquest element tan poc valorat actualment, eliminat de molts dels nostres espais, públics i privats, forma part també del jardí mediterrani, ja que és un element important en la nostra climatologia: sense l'ombra d'uns bons arbres, disfrutar dels espais a l'aire lliure és poc menys que impossible en el xafogós estiu.

En un país on el conreu s'ha de regar artificialment, el safareig a vegades de dimensions espectaculars, ocupa el lloc més alt per poder inundar els espais de plantació, i així la presència de l'aigua es converteix en un dels elements protagonistes del jardí, on la natura s'emmiralla i la seva contemplació ofereix un munt de sensacions.

En la plaça de Catalunya, l'arquitectura, definida per murs de formigó vist, es dibuixa sobre les línies d'una trama triangular que serveix també per a la plantació geomètrica dels arbres d'ombra, alhora que delimita els perímetres de les zones, els paviments i els tancaments perimetrals.

Els murs així definits tanquen espais, separen zones d'usos diferenciats, serveixen per contenir les terres en feixes, emmarquen visuals...

Arbres d'ombra, plantats regularment sobre la trama triangular que defineix tot el projecte, ocupen la part central de la plaça, que es converteix en lloc de relació i d'activitats populars. Bàsicament plàtans, alguns castanyers bords, til·lers, arbres de l'amor...

Al voltant d'aquest espai central, zones diferenciades d'ús més personal, amb vegetació més atapeïda i amb predomini dels arbres de fulla perenne: xiprers, eucaliptus, pins, llores, alzines, pebrers bords i troanes.

Albers i oms a la banda del torrent de Puigverd. Alguns ametllers i diferents tipus d'arbusts: prunera de jardí, baladre, pitospor, llorer i romaní.

Aïlladament, xiprers a les entrades, desmais vora la bassa; al costat de cada font una palmera...

En aquest espai d'ombra, definit pel traçat geomètric dels murs i les variacions en la vegetació, destaquen dos buits importants:

En la zona més depressida, a prop de la ronda, un espai pla destinat a jocs, dominat per unes grades i un mur de contenció que serveix de suport d'un mirador a Puigverd.

A la banda del carrer Prat de la Riba, la gran bassa: una làmina d'aigua quieta que es converteix, amb la seva extensió considerable, en l'element més significatiu de la plaça.

És d'aquesta manera que la plaça pren forma adreçada a un ús diari de tipus més personal, encara que sense rebutjar, ans al contrari, la possibilitat de manifestacions i actes col·lectius.

Que es pugui utilitzar tot l'any: gaudir de l'hivern assolellat i bonancer que disfruta la part oriental del nostre poble, i disposar d'una bona ombra que ens protegeixi del sol rigorós de l'estiu.

Un lloc a l'aire lliure, amb un tractament unitari però amb ambients diferenciats, recorreguts variats, racons i raconets; un espai que possibiliti l'esbarjo i els jocs, el passeig solitari i la conversa íntima, la lectura i la contemplació.

PERE ROCA ROUMENS
Castellar del Vallès, novembre de 1994

MOSSÈN BALLARÍN A CASTELLAR

El proppassat 10 de desembre, amb motiu de la inauguració dels pessebres de la capella de Montserrat, la junta actual va tenir la bona pensada de convidar-hi a l'acte inaugural Mn. Ballarín, el qual ens va fer un magnífic discurs de cloenda que, encara que fragmentat, ens ha semblat molt interessant de reproduir en aquesta revista per tal que els bons amants de la literatura oral en gaudeixin plenament. Aquestes van ser, resumides, les seves paraules:

—¿I jo què voleu que digui ara? Us començaré dient que durant tota la meua vida, cada any, he fet almenys un pessebre, fins i tot durant la guerra civil en vaig fer, d'amagat, això sí.

Suposo que tots vosaltres sabeu l'origen del pessebre, que ve de sant Francesc d'Assís, que el va iniciar al segle XIII en un lloc que en deien Greccio i que després, amb aquell sentit poètic que tenen els italians, el van fer a les cases.

D'entrada hi ha dues coses que no entendré mai que són el papà noel i l'arbre de Nadal. No es pot comparar la pallassada del papà Noel amb la poètica dels Reis. En canvi la tradició de l'arbre sí que s'ha d'entendre perquè pertany a països on fa molt fred i la gent viuen tancats a casa tot l'any i voltats d'arbres, aleshores per a ells el soroll del vent és la veu de Déu. Van entrar l'arbre a casa, el van guarnir, i per a ells això va ser la bona nova. Però fixeu-vos que el pessebre té una plàstica que no té res més.

Allò que diu la Bíblia en els primers capítols, que en el principi no existia la terra i que Déu del no-res va fer el món, cadascú de nosaltres, quan fa un pessebre, fa una cosa similar: està fent els primers capítols del Gènesi. Amb les mans i amb amor està reconstruint els primers temps de la Bíblia. Déu hi va posar arbres i pastors i naturalment caganers, que és el que som tots nosaltres... Ara bé, arriba un moment que tot allò té sentit perquè hi ha una cova amb un nen. És una reconstrucció plàstica de la nostra història humana. Ara, això no podia sortir de les catarates del Niàgara, havia de sortir de la Mediterrània, on tot és petit i amb mesura.

Jo Sant Llorenç del Munt me l'estimo molt, és una mena de joia, com un pessebret petit. Me'l conec molt bé. No és com aquelles muntanyes tan altes del Pedraforca on ara visc. Doncs bé, és aquí on havia de néixer el pessebre.

I ara us diré una altra cosa: la primera condició del pessebre és reconstruir la història. La segona explicar que hi ha un infant en una cova, i la tercera que cal que ens desvetlli el que tenim d'infants. Mireu, diuen que la gent parlant s'entén i això no és veritat. I la prova és que allà on més parla la gent, i que en diuen Parlament, ja veieu com funciona... Ara us explicaré un xisto: diuen que si ara vingués la fi del món no trobaríeu els capellans units sinó reunits. Perquè jo me n'he afartat de fer reunions que només acabaven arribant a un acord: que ens haviem de tornar a reunir.

És important el moment de Nadal, perquè quan no ens recordem de les paraules ens surten les cançons. Ara a Catalunya es diu que hem de defensar la llengua, i és veritat, però també hem de salvar les cançons. Si només salvem la llengua i no salvem *El cant dels ocells*, cagada Gironella.

Hi ha una altra cosa molt important que hem de fer més els pobles que les ciutats, i és mantenir el caliu de poble que fa que tothom es conegui. Mireu, cadascú que ha fet aquests pessebres no ha fet altra cosa que retratar la seva pròpia ànima i el seu veïnat. De manera que per molts anys, nois!

MIQUEL DESCLOT

OI, ELOI?

Per al meu fill Eloi

¿Què li darem a l'Eloi de la mare?
¿Què li darem que li sembli millor?
Versos amb rima, romanços i danses,
endevinalles i alguna cançó.

CANÇÓ DEL VIROLET

El virolet
fa anar la cua
com el barret
la cacatua.

El virolet
sap la fortuna:
de l'u al set,
la bona lluna.

El virolet,
quina baldufa!
Sempre va pet
i mai fa llufa.

EL CASAMENT DEL LLAPIS I LA GOMA

Un llapis de dibuixar
i una goma d'esborrar
van voler fer un casament
que en parlés tota la gent.

Ell es va posar un barret
que semblava un panellet
i ella una sabata rosa
que li feia molta nosa.

Ell va dibuixar un convit
amb xampany i gall rostit
i ella va esborrar-ne un tros
per poder-hi posar arròs.

En ser l'hora de la festa
ell va dirigir l'orquestra
i ella va esborrar un trombó
que li feia mitja por.

I quan va arribar la nit
ell era més llarg que el llit
i va haver-lo d'estirar
com un dia sense pa.

Ella, amb camisa de tul,
no hi podia posar el cul
i va esborrar-ne la vora
per poder-lo treure a fora.

Ell va somiar un castell
on el rei semblava... ell
i ella va esborrar el palau
on vivia el príncep blau.

UN VESTIT AMB FARBALANS

La Irene s'ha posat
un vestit enfarbalanat
per anar a carnavalear
ben enfarbalanada
al ball de Carnaval.

L'enfarbalanador que l'hi ha fet
tot s'ha enfaristolat
i ara mateix l'hi desenfarbalana
perquè la Irene
no pugui carnavalear
ben enfarbalanada
al ball de Carnaval.

Si cap altre enfarbalanador
gosa tornar-l'hi a enfarbalanar,
tornarà l'enfaristolat desenfarbalanador
que primer l'hi havia enfarbalanat
i abans no es desenfaristolà
l'hi tornarà a desenfarbalanar
farbalà per farbalà
perquè la pobra Irene
mai més no pugui carnavalear
ben enfarbalanada
al ball de Carnaval.

CANÇÓ DE DIES I DE NITS

Les bruixes es pentinen en ple vol
amb un escarpidor de pluja i sol;

les escombres s'afanyen amb cistelles
a recollir el polsim de les estrelles.

Als gratacels airosos els gegants
ballen el contrapàs com uns infants;

es llancen les corones i les porres
d'un cim a un altre de les altes torres.

Les fades es disfressen amb delit
per anar al ball del Príncep de la Nit;

sortint de casa es corden les sabates
amb lligades de llaços i corbates.

Sota els balcons o bé sota els bolets,
representen tragèdies els follets;

l'un és Otel·lo, l'altra és Desdemona,
l'un fa de grill, l'altra de papallona.

Punta d'alba, migdia, hora foscant,
surt el sol per ponent i per llevant;

capvespre, hores petites, matinada,
res no és com es pensa la mirada.

RECEPTA PER AL MAL DE PANXA

Doncs diu que una vegada
timonada espigolada espernallagada
hi havia una vaileta
timoneta espigoleta espernallagueta
que tenia una nina
timonina espigolina espernallaguina
que es va posar a plorar
timonar espigolar espernallagar
perquè estava malalta
timonalta espigolalta espernallagalta.

I no va fer moixoní
timononí espigoloní espernallagoní
fins que va venir el metge
timonetge espigoletge espernallaguatge
i me li va fer prendre
timonendre espigolendre espernallaguendre
un tros de pega dolça
timonolça espigololça espernallagolça
per guarir el mal de panxa
timonanxa espigolanxa espernallaganxa.

ELS VINT DITS DE LA MÀ

El dit gros és el pare,
el dit de ficar-se al nas és la mare,
el dit del cor és el que fa les sopes,
el dit de l'anell és el que se les menja totes
i el dit petit és el que diu: «Piu-piu, ¿que no n'hi ha, pel caganiu?».

El pare és el polze,
la mare és l'índex,
el que fa les sopes és el mitger,
el que se les menja totes és l'anular
i el que diu: «Piu-piu, ¿que no n'hi ha, pel caganiu?» és l'auricular o menovell.

El polze és el rei gandul,
l'índex és la reina tafari, ^{tafanera},
el mitger és el ministre atabalat,
l'anular és el criat esporoguit
i el menovell és el que se'n riu com un cadell.

El rei gandul és el dit gros,
la reina tafari és el dit de ficar-se al nas,
el ministre atabalat és el dit del cor,
el criat esporoguit és el dit de l'anell
i el que se'n riu com un cadell és el dit petit.

CANÇÓ D'ANIVERSARI

Per molts anys facis anys
amb un cor de companys
que t'ajudin a viure
sense afanys per molts anys.

AMB ELS CINC SENTITS

L'orella sent un timbal,
l'ull veu una catedral,
el nas sent un orinal,
la boca tasta un sidral
i la mà toca el timbal
que sent l'orella de dalt.

TAMARIU

Tamariu de vora el riu
que l'alè de l'aire et mena:
l'oreneta de l'ull viu
de mirar-te s'asserena.

Del llibre inèdit *Oi, Eloi?*

Tot té un principi i un final, també aquesta sèrie d'entrevistes que hem anat fent a vint-i-cinc castellarencs i castellarenques que han destacat a escala local en el camp de l'art, la literatura, l'esport, la política, el comerç, l'església, la música... En general aquestes enquestes han tingut una bona acceptació, tant és així que hem decidit no aparcar-les del tot i continuar-les amb els artistes que aniran apareixent en edicions futures d'*Artilletres*, i alhora ens proposem iniciar una nova sèrie d'entrevistes llargues a diversos castellarencs i castellarenques. I és que Castellar va creixent en nombre d'habitants, però també ho fa amb la presència d'homes i dones que tenen moltes coses a dir-nos. Creiem que una manera eficaç de fer poble és ajudar a conèixer-nos més i millor. I en això la premsa local hi té un paper destacat, insubstituïble. Ho anirem veient en els números successius d'aquesta revista.

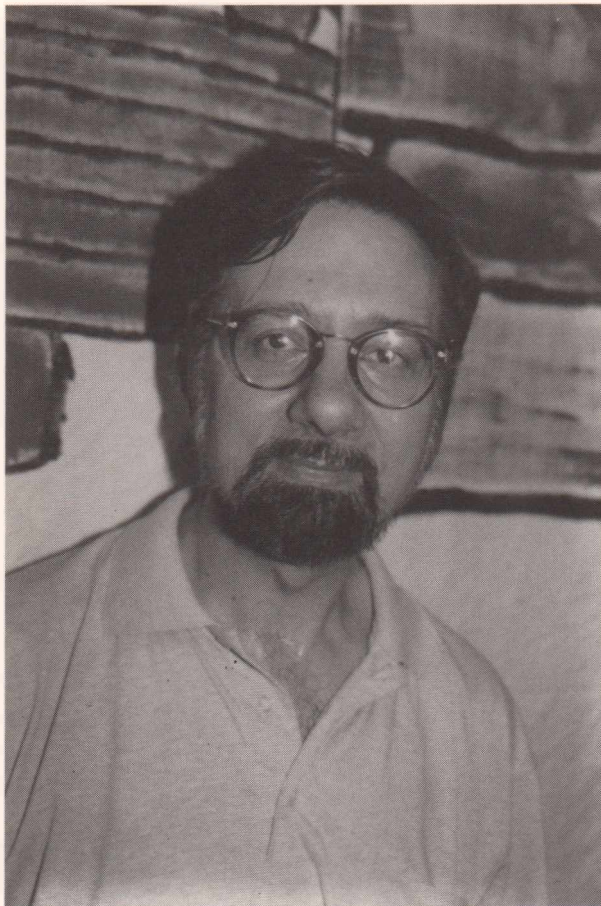
F. CLUSELLAS

Francesca Clusellas i Lloret (Castellar, 1940) és dentista de professió i alhora presidenta i gairebé ànima de la coral infantil Sant Esteve, entitat que està vivint sota la seva direcció i la de la junta actual un moment certament esponderós, la qual cosa repercuteix en la cultura dels nostres infants i joves. I és que el consum musical de Castellar està vivint una gran època que afecta a tothom, per això no ens ha sorprès que en l'enquesta manifesti que el que de debò li agradaria és saber tocar el piano a la perfecció...

—¿Li agrada el seu nom?
 —Sí, molt, tot i que molta gent em coneix pel meu sobrenom, Paquita
 —¿El treball que fa coincideix amb la seva vocació?
 —Sí, totalment, i intento fer-lo el millor possible.
 —Digui'm una ocasió en què l'atzar hagi modificat clarament la seva vida.
 —Un dia, quan encara vivia a l'Argentina, em van convidar a participar en un congrés d'estomatologia a Torremolinos, cosa que va influir decisivament en el meu retorn a Castellar.
 —Quan la raó diu una cosa i el sentiment una altra, ¿per quin dels dos es decanta més sovint?
 —Em decanto per la raó, però tenint sempre en compte els meus sentiments.
 —Què li agradaria canviar del seu entorn més immediat?
 —M'agradaria que les persones es coneguessin a si mateixes i s'acceptessin amb les seves virtuts i defectes.
 —Per curta que fos, ¿quina ha estat la seva passió més intensa?
 —Aprendre.
 —¿A què li resulta impossible dir no?
 —A algunes necessitats de les persones que m'envolten.
 —¿Amb quin dels cinc sentits se la pot seduir més fàcilment?
 —Amb la vista.
 —¿Què fa quan se sent acorralada?
 —Intento pensar i resoldre la situació de la millor manera possible.
 —¿Quina història de ficció li hauria agradat haver protagonitzat?
 —*La bella durmiente*, pel final.
 —¿Quina història de ficció li hauria agradat haver inventat?
 —*Mafalda*, per la seva visió de la vida.
 —¿Què és el que més fàcilment es perdona a vostè mateixa?
 —M'ho perdono gairebé tot, perquè les equivocacions no són fetes expressament.

—¿I als altres?
 —El mateix, sempre que hi hagi sinceritat.
 —Quant triga a recuperar-se d'un fracàs i quant d'un èxit?
 —Dels èxits en gaudeixo i dels fracassos me n'oblido.
 —Expliqui'm una situació en què s'hagi volgut fondre.
 —Quan el meu pare, que m'havia prohibit que sortís amb el que després seria el meu marit, ens va trobar plegats en una oficina bancària.
 —¿Quina música l'emociona fins a fer-la plorar?
 —Les que em recorden alguna persona o moments emotius del passat.
 —¿En quina circumstància cantaria un himne?
 —Quan les circumstàncies fossin escaients i em sortís del fons del cor.
 —Si es veïés forçada a ocupar un càrrec polític, ¿quin exerciria amb més entusiasme?
 —Alguna regidoria que pogués exercir d'acord amb els meus coneixements.
 —¿A quin personatge viu li canviaria l'ofici?
 —A tot aquell que ho fes malament.
 —Imaginem que Aladí li ha satisfet els seus dos primers desitjos personals, ¿quin seria el tercer?
 —Saber tocar el piano a la perfecció.
 —¿Com s'imagina el paradís?
 —Com un lloc serè i sense problemes.
 —Si pogués, ¿a qui faria tornar a la vida?
 —A la meva iaia Francisca.
 —¿Què pensa en llegir els versos de Jaime Gil de Biedma: «Envejecer, morir, es el único argumento de la obra»?
 —Crec que la vida és alguna cosa més que envelleir i morir. És néixer, viure i deixar un bon record.
 —¿Què és el que dóna sentit a la seva vida?
 —Els meus fills.
 —¿Què canviaria de vostè mateixa si pogués?
 —L'alçada.

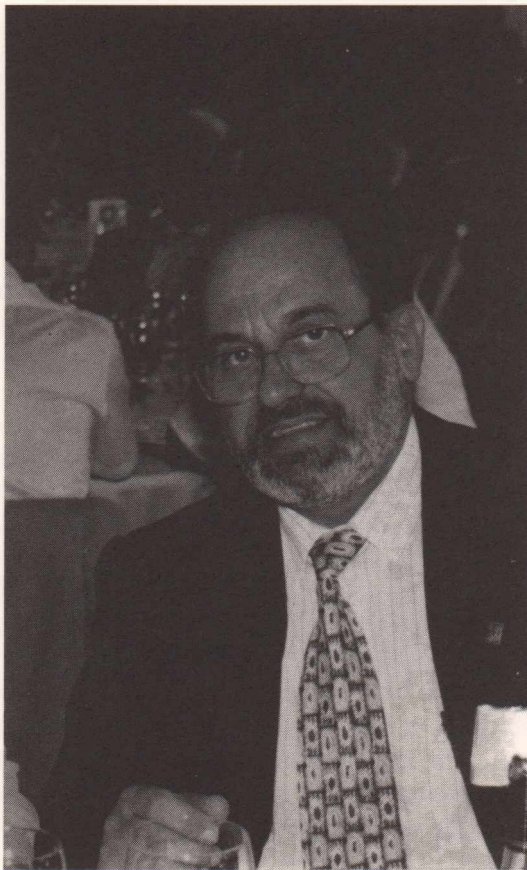

Tomeu Xavier Calafell i Moranta (Esporles, Mallorca, 1948). Mestre d'ensenyament primari, és, des de fa vuit anys, el portaveu del grup municipal d'Iniciativa per Catalunya a l'Ajuntament. Les seves idees polítiques les ha defensat sempre amb serietat i sinceritat, però guardant les formes, amb un to suau, sense que gairebé se'l senti. Tot plegat deu ser un defecte professional, perquè els bons mestres són aquells que es fan escoltar sense haver de cridar...

—¿Li agrada el seu nom?
 —Ni m'agrada ni em desagrada, simplement m'identifica.
 —¿El treball que fa coincideix amb la seva vocació?
 —Totalment. En el món de l'ensenyament m'hi sento a gust.
 —Digui'm una ocasió en què l'atzar hagi modificat clarament la seva vida.
 —No ho sabria dir, però crec que n'hi ha hagut moltes que han modificat la meua vida.
 —Quan la raó diu una cosa i el sentiment una altra, ¿per quin dels dos es decanta més sovint?
 —Pel sentiment.
 —¿Què li agradaria canviar del seu entorn més immediat?
 —La intolerància.
 —Per curta que fos, quina ha estat la seva passió més intensa?
 —No en recordo cap en concret, però per a mi han estat passions intenses en molts moments l'entrega als altres, l'estimació, el treball quotidià...
 —¿A què li resulta impossible dir no?
 —Em costa molt dir que no a qualsevol cosa que se'm demani si sé que amb la meua aportació puc ajudar els altres en moments de dificultat o necessitat.
 —¿Amb quin dels cinc sentits se'l pot seduir més fàcilment?
 —Amb la vista. Per a mi els ulls són un reflex de l'interior de la persona. Però també la resta de sentiments són molt importants.
 —¿Què fa quan se sent acorralat?
 —Concentro tots els meus esforços i la meua intel·ligència a buscar la millor sortida possible, evitant en tot moment que els nervis em dominin.
 —¿Quina història de ficció li hauria agradat haver protagonitzat?
 —*El petit príncep*, d'Antoine de Saint Exupéry.
 —¿Quina història de ficció li agradaria haver inventat?
 —Robinson Crusoe.
 —¿Què és el que més fàcilment es perdona a vostè mateix?
 —Sóc molt exigent amb mi mateix, i molt sovint m'autoinculpo dels meus errors i equivocacions.
 —¿I als altres?
 —Ho perdono quasibé tot. Crec que sóc força tolerant.

—¿Quant triga a recuperar-se d'un èxit i quant d'un fracàs?
 —Em costa més recuperar-me d'un fracàs però tinc molta força de voluntat i no em desanimo mai. Sempre torno a començar amb la mateixa il·lusió del primer dia.
 —Expliqui'm una situació en què s'hagi volgut fondre.
 —Sempre hi ha situacions d'aquestes en la vida.
 —¿Quina música l'emociona fins a fer-lo plorar?
 —La música clàssica del romanticisme. Però també n'hi ha d'altres que m'han fet emocionar molt. Tot depèn del moment i de la situació.
 —¿En quina circumstància cantaria un himne?
 —Si em veiés identificat o integrat amb el poble o col·lectiu que representa.
 —Si es veiés forçat a ocupar un càrrec polític, ¿quin exerciria amb més entusiasme?
 —A mi m'agrada la política i exerciria amb molt d'entusiasme qualsevol càrrec polític que hagués d'ocupar.
 —¿A quin personatge viu li canviaria l'ofici?
 —No se m'ha acudit mai de canviar-li l'ofici a ningú.
 —Imaginem que Aladí li ha satisfet els seus dos primers desitjos personals, ¿quin seria el tercer?
 —Interpretar una peça musical de Mozart.
 —¿Com s'imagina el paradís?
 —No me'l puc imaginar; però si existís, com la màxima felicitat.
 —Si pogués ¿a qui faria tornar a la vida?
 —A Mahatma Gandhi.
 —¿Què pensa en llegir els versos de Jaime Gil de Biedma: «envejecer, morir, es el único argumento de la obra»?
 —Responen a una visió negativa de la vida. «Envelleir i morir», com a etapa final és un procés natural dintre de la vida de l'home. I cada persona el viu de manera diferent.
 —¿Què és el que dona sentit a la seva vida?
 —La il·lusió de compartir, d'estimar i de treballar pels altres.
 —¿Què canviaria de vostè mateix si pogués?
 —L'angoixa que em provoca el fet de voler arribar a masses coses i no valorar prou les meves limitacions.

JOAN GARSOT

Joan M. Garsot i Sans (Cambrils, Tarragona, 1936) és industrial de professió però si apareix en aquesta secció és pel seu càrrec actual de president del Grup de Pessebristes de la Capella de Montserrat i, per tant, substitut de l'admirat Vicenç Girbau. Ha col·laborat en altres entitats del poble, però segur que ara la que li porta més maldecaps i alhora alegries és la de bastir cada any, amb molts altres, els pessebres de la Capella, una de les activitats més maques de Castellar i que més renom ens dóna a fora...

—¿Li agrada el seu nom?

—L'accepto de bon grat, de la mateixa manera que accepto els cognoms perquè me'ls van posar els pares i padrins.

—¿El treball que fa coincideix amb la seva vocació?

—No, el treball professional em dona els recursos econòmics per viure; la vocació la trobo en altres activitats. Penseu que pertanyo a una generació que no va poder escollir amb facilitat la professió que desitjàvem.

—Digui'm una ocasió en què l'atzar hagi modificat clarament la seva vida.

—Sempre he pensat que es va esdevenir quan jo tenia un any i vint-i-set dies. El fet va trasbalsar la meua família i en conseqüència a mi mateix.

—Quan la raó diu una cosa i el sentiment una altra, ¿per quin dels dos es decanta més sovint?

—Normalment per la raó. El sentiment, moltes vegades, si no l'acompanyo de la raó s'acaba en sentimentalisme.

—¿Què li agradaria canviar del seu entorn més immediat?

—M'agradaria reduir les diferències socials, econòmiques i culturals dels éssers humans.

—Per curta que fos, ¿quina ha estat la seva passió més intensa?

—El pessebrisme.

—¿A què li resulta impossible dir no?

—A les persones que estimo.

—¿Amb quin dels cinc sentits se'l pot seduir més fàcilment?

—Amb la vista.

—¿Què fa quan se sent acorralat?

—Segueixo lluitant, i moltes vegades, a l'endema, veig el problema diferent.

—¿Quina història de ficció li agradaria haver protagonitzat?

—No m'agrada protagonitzar i menys la ficció.

—¿Quina història de ficció li agradaria haver inventat?

—Els contes dels germans Grimm.

—¿Què és el que més fàcilment es perdona a vostè mateix?

—No em perdono gaires coses jo mateix.

—¿I als altres?

—Ho perdono tot si veig que no hi ha mala fe.

—¿Quant triga a recuperar-se d'un fracàs i quant d'un èxit?

—D'un fracàs diguem-ne que trigo vint-i-quatre hores, després de raonar-lo l'arxivo; els èxits com que són més escassos em duren una mica més, però ràpidament penso que ja n'hi ha prou, i em preparo per rebre un altre fracàs, que la vida és això, un teixit d'èxits i fracassos.

—Expliqui'm una situació en què s'hagi volgut fondre.

—Tant com fondre'm no en recordo, però situacions de ridícul sí. Recordo que no fa gaire en una reunió em van presentar una personalitat i vaig quedar en blanc.

—¿Quina música l'emociona fins a fer-lo plorar?

—Em costa molt plorar, i jo diria que no he plorat mai escoltant música. Ara bé en determinats moments la bona música em desperta molts sentiments.

—¿En quina circumstància cantaria un himne?

—He cantat moltes vegades a l'església o, anys enrera, en alguna plaça, però amb el temps veus que també els himnes poden ser manipulats.

—Si es veiés forçat a ocupar un càrrec polític, ¿quin exerciria amb més entusiasme?

—Em costaria força acceptar un càrrec polític, però si fos així, algun que pogués treballar pel bé del poble.

—¿A quin personatge viu li canviaria l'ofici?

—A tots els que mercadegen amb altres persones.

—Imaginem que Aladí li ha satisfet els seus dos primers desigs personals, ¿quin seria el tercer?

—Saber expressar amb precisió els pensaments.

—¿Com s'imagina el paradís?

—Quan contemplo una posta de sol, un paisatge, escolto música o comparteixo un àpat amb persones que estimo, em sento feliç per uns moments; doncs bé el paradís me l'imagino així però per sempre.

—Si pogués, ¿a qui faria tornar a la vida?

—Al meu pare, ja que no el vaig conèixer.

—¿Què pensa en llegir els versos de Jaime Gil de Biedma: «Envejecer, morir, es el único argumento de la obra»?

—No l'he llegit.

—¿Què és el que dona sentit a la seva vida?

—L'amor.

—¿Què canviaria de vostè mateix si pogués?

—No em canviaria res de cop, ja vaig canviant amb el transcurs dels anys acumulant vivències i madurant.

M I Q U E L A. S O R I A

Miquel Àngel Soria García (Tarassona, Saragossa, 1945). És professor de llengua castellana i porta vuit anys consecutius a l'Ajuntament com a regidor del Partit Popular. Malgrat no haver nascut a la vila, se sent molt cofoi de viure-hi i defensa amb passió tots els temes que el preocupen. S'estima també apassionadament la llengua castellana i, com a bon filòleg, li agrada escriure-la buscant sempre el mot més sonor, bell i exacte. Això no és obstacle perquè parli també un català ben correcte. És, doncs, un fervent practicant del bilingüisme actiu...

—¿Li agrada el seu nom?

—Des de la meva infantesa, tothom m'ha dit que és bonic. Així doncs, sempre m'ha agradat, tot i que és quelcom secundari.

—¿El treball que fa coincideix amb la seva vocació?

—El treball que faig el vaig començar amb força il·lusió. A hores d'ara, no obstant, després de molts anys de professió, m'agradaria fer de tant en tant feines més variades.

—Digui'm una ocasió en què l'atzar hagi modificat clarament la seva vida.

—Quan vaig fer el meu viatge particular d'estudis per conèixer Barcelona i Sabadell. Tot d'una vaig adonar-me que aquí tenia millors perspectives professionals i... vaig canviar de residència al cap d'un mes d'estada turística.

—Quan la raó diu una cosa i el sentiment una altra, ¿per quin dels dos es decanta més sovint?

—Més aviat em decanto pels sentiments raonables.

—¿Què li agradaria canviar del seu entorn més immediat?

—Sens dubte la pobresa, les malalties, qualsevol tipus de discriminació.

—Per curta que fos, ¿quina ha estat la seva passió més intensa?

—Mireu, des de fa quatre anys pateixo una passió gairebé malaltissa: conrear a la meua ciutat nadiua verdures i fruites a preu d'or. Suposo que és una tornada plena d'enyorança a les meves arrels familiars.

—¿A què li resulta impossible dir no?

—A la meua identitat aragonesa i, per tant, espanyola, sense cap tipus de «ismes» o «istes»; em sento molt cofoi també de ser castellarenc d'adopció.

—¿Amb quin dels cinc sentits se'l pot seduir més fàcilment?

—Com que sóc un «home d'àudio» (radioaficionat, melòman...) diria que més aviat per l'oïda, tot i la importància de la vista.

—¿Què fa quan se sent acorralat?

—En aquestes circumstàncies tinc la sort de tenir sempre la meua esposa i la meua família fent-me costat.

—¿Quina història de ficció li agradaria haver protagonitzat?

—El protagonisme no és objecte de les meves preferències; m'agrada més ser l'antagonista i àdhuc desenvolupar un rol secundari.

—¿Quina història de ficció li agradaria haver inventat?

—Qualsevol de les més conegudes, ja que sempre he patit manca d'imaginació a l'hora d'escriure un conte, per exemple.

—¿Què és el que més fàcilment es perdona a vostè mateix?

—Quasi totes les faltes comeses amb els familiars més propers.

—¿I als altres?

—Com que «els altres» són diàriament els qui suporten els meus rotllos a classe, les faltes dels meus alumnes.

—¿Quant triga a recuperar-se d'un fracàs i quant d'un èxit?

—Pot ser que dels meus modestíssims èxits em costi una mica més.

—Expliqui'm una situació en què s'hagi volgut fondre.

—En moltes ocasions perquè equivocar-se és humà.

—¿Quina música l'emociona fins a fer-lo plorar?

—Podria fer-ne un llistat força llarg però, decididament, m'apassionen els concerts d'orgue i orquestra i els oratoris.

—¿En quina circumstància cantaria un himne?

—Tinc el costum de taral·larejar molt sovint himnes religiosos.

—Si es veïés forçat a ocupar un càrrec polític, ¿quin exerciria amb més entusiasme?

—Hauria de veure'm forçat perquè la meua vida política està a les acaballes. He de reconèixer no gensmenys que la figura de Síndic de Greuges és força suggestiva.

—¿A quin personatge viu li canviaria l'ofici?

—A qui s'identifica amb Catalunya, a qui no respecta la pluralitat de cultures a Catalunya, a qui nega als nostres fills drets elementals de la persona.

—Imaginem que Aladí li ha satisfet els seus dos primers desigs personals, ¿quin seria el tercer?

—Un futur de salut i treball per als nostres fills.

—¿Com s'imagina el paradís?

—No me'l puc imaginar. Em conformaria només amb la visió de Déu.

—Si pogués, ¿a qui faria tornar a la vida?

—Al Molt Honorable Senyor Josep Tarradellas.

—¿Què pensa en llegir els versos de Jaime Gil de Biedma: «Envejecer, morir, es el único argumento de la obra»?

—Hauria de conèixer el context perquè per si sols semblen extrets del frontispici d'una escola schonpenhaueriana.

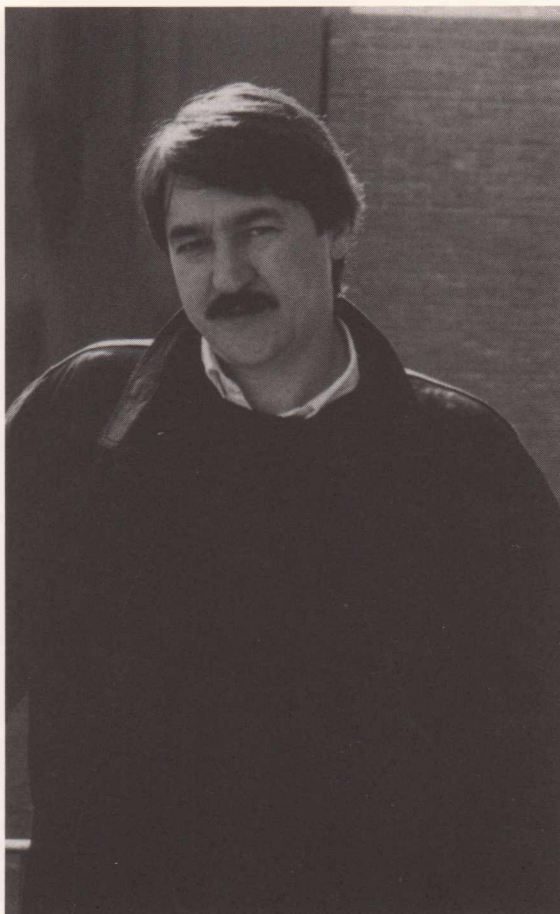
—¿Què és el que dona sentit a la seva vida?

—La fe, gràcies a Déu.

—¿Què canviaria de vostè mateix si pogués?

—Tantes coses!: l'orgull, la vanitat...

PERE Roca

Pere Roca Roumens (Terrassa, 1949) és un dels arquitectes més destacats de Castellar, d'on admira en especial el casc antic ja que, a pesar de les reformes que s'hi van fent, encara conserva la seva personalitat, cosa que no es pot dir de l'Eixample, encara en construcció. Precisament en aquesta zona, l'Ajuntament li ha encarregat la construcció de la plaça de Catalunya, la zona verda més gran de la vila, de la qual ell mateix ens en parla en les primeres pàgines d'aquesta revista. En la foto de dalt el veiem al costat de l'Auditori Municipal Miquel Pont, una altra de les obres públiques que, encara que feta en col·laboració, més satisfet l'ha deixat...

—¿Li agrada el seu nom?
 —No em desagrada.
 —¿El treball que fa coincideix amb la seva vocació?
 —Sí, és el treball que vaig triar i m'agrada fer-lo.
 —Digui'm una ocasió en què l'atzar hagi modificat clarament la seva vida.
 —El dia que per casualitat vaig entrar a treballar amb l'arquitecte Jan Baca, una persona extraordinària.
 —Quan la raó diu una cosa i el sentiment una altra, ¿per quin dels dos es decanta més sovint?
 —D'entrada pel sentiment. La raó, però, de mica en mica va guanyant terreny.
 —¿Què li agradaria canviar del seu entorn més immediat?
 —La falta de respecte dels uns envers els altres i respecte al medi ambient...
 —Per curta que fos, ¿quina ha estat la seva passió més intensa?
 —No sóc home de passions intenses i desenfrenades.
 —¿A què li resulta impossible dir no?
 —A col·laborar desinteressadament en allò que m'agrada i puc fer. Massa sovint a moltes coses que em demanen els meus fills.
 —¿Amb quin dels cinc sentits se'l pot seduir més fàcilment?
 —Amb la vista.
 —¿Què fa quan se sent acorralat?
 —Intentar fugir. Encara que després la raó em porta a encarar-me davant dels problemes.
 —¿Quina història de ficció li agradaria haver protagonitzat?
 —Una història de l'oest amb el John Wayne.
 —¿Quina història de ficció li agradaria haver inventat?
 —No tinc imaginació per inventar històries.
 —¿Què és el que més fàcilment es perdona a vostè mateix?
 —Les errades que cometo amb bona fe i sense mala intenció.
 —¿I als altres?
 —El mateix.

—¿Quant triga a recuperar-se d'un fracàs i quant d'un èxit?
 —L'èxit em dura poc; el fracàs sempre em costa més de pair.
 —Expliqui'm una situació en què s'hagi volgut fondre.
 —No me'n recordo de cap.
 —¿Quina música l'emociona fins a fer-lo plorar?
 —Algunes cançons populars catalanes com ara «El virolai» o «Els Segadors».
 —¿En quina circumstància cantaria un himne?
 —Quan l'himne representés una reivindicació popular.
 —Si es veiés forçat a ocupar un càrrec polític, ¿quin exerciria amb més entusiasme?
 —M'agrada la política però no em considero un polític. Si n'hagués d'exercir algun seria aquell amb el qual em sentís capacitat, i sempre que em permetés estar en contacte amb la gent del poble.
 —¿A quin personatge viu li canviaria l'ofici?
 —Al Perales.
 —Imaginem que Aladí li ha satisfet els seus dos primers desitjos personals, ¿quin seria el tercer?
 —Poder viure en un entorn més humà.
 —¿Com s'imagina el paradís?
 —Com el planeta d'*El petit príncep*. Un lloc on domini la senzillesa i la innocència, i on es pogués veure moltes postes de sol cada dia.
 —Si pogués, ¿a qui faria tornar a la vida?
 —A molta gent, familiars, amics...
 —¿Què pensa en llegir els versos de Jaime Gil de Biedma: «Envejecer, morir, es el único argumento de la obra»?
 —Crec que això és el desenllaç de l'obra, l'argument veritable és viure.
 —¿Què és el que dona sentit a la seva vida?
 —La família, els amics, el treball i darrera de tot això la fe, sense la qual el desenllaç final seria una tragèdia.
 —¿Què canviaria de vostè mateix si pogués?
 —Voldria ser més ordenat i metòdic.

25 X 25 FINAL

—¿Li agrada el seu nom?
—Sí.
—¿El treball que fa coincideix amb la seva vocació?
—Sí, faig el que m'agrada
—Digui'm una ocasió en què l'atzar hagi modificat clarament la seva vida.
—La sort depèn de tu. L'home fa camí de llibertat i la sort et pot ser favorable, però cal jugar-hi. Jugar a fons la vida no té res a veure amb l'atzar. La vida és sobretot risc i esperança.
—Quan la raó diu una cosa i el sentiment un altre, ¿per quin dels dos es decanta més sovint?
—Pel sentiment, i crec que moltes vegades dins del sentiment hi ha la raó.
—¿Què li agradaria canviar del seu entorn més immediat?
—L'agressivitat, la intolerància, la violència.
—Per curta que fos, ¿quina ha estat la seva passió més intensa?
—Voler estimar.
—¿A què li resulta impossible dir no?
—A les persones que estimo.
—¿Amb quin dels cinc sentits se'l pot seduir més fàcilment?
—Amb la vista, o sigui amb la mirada.
—¿Què fa quan se sent acorralat?
—Callo i tremolo. Reconec que sóc tímid.
—¿Quina història de ficció li hauria agradat haver protagonitzat?
—*El petit príncep*.
—¿Quina història de ficció li hauria agradat haver inventat?
—*Mafalda*, per la seva visió de la vida
—¿Què és el que més fàcilment es perdona a vostè mateix?
—No crec que em perdoni res, però sí que lluito constantment per superar-me.
—¿I als altres?
—Em sembla que tot. Però sobretot els defectes personals: tots som gent inacabada, en procés constant.

—¿Quant triga a recuperar-se d'un fracàs i quant d'un èxit?
—Cada dia està fet de fracassos i èxits que has d'anar superant.
—Expliqui'm una situació en què s'hagi volgut fondre.
—N'hi ha tantes que no entenc com és que encara no m'he fos de debò.
—¿Quina música l'emociona fins a fer-lo plorar?
—Els concerts d'orgue i orquestra i els oratoris.
—¿En quina circumstància cantaria un himne?
—Sempre que quedés reflectida la voluntat d'un poble per aconseguir la pau i la llibertat.
—Si es veiés forçat a ocupar un càrrec polític, quin exerciria amb més entusiasme?
—Amb entusiasme cap. Ara bé, amb dedicació i esforç, aquells que contribueixin a la millora del poble.
—¿A quin personatge viu li canviaria l'ofici?
—Als qui tenen «l'ofici» de criticar; els faria president d'alguna entitat o associació perquè veiessin que criticar sense implicar-se és massa fàcil.
—Imaginem que Aladí li ha satisfet els seus dos primers desitjos personals, ¿quin seria el tercer?
—El tercer ja no valdria la pena.
—¿Com s'imagina el paradís?
—Un lloc on s'estima i no s'han de donar explicacions.
—Si pogués, ¿a qui faria tornar a la vida?
—A tots els que van morir massa joves.
—¿Què pensa en llegir els versos de Jaime Gil de Biedma: «Envejecer, morir, es el único argumento de la obra»?
—L'argument de l'obra és viure; el problema és que de vegades l'obra s'acaba a la mitja part.
—¿Què és el que dóna sentit a la seva vida?
—Tot. La vida. M'estimo viure, i hi trobo sentit a cada moment, a cada instant.
—¿Què canviaria de vostè mateix si pogués?
—No em canviaria res de cop, ja vaig canviant amb el transcurs dels anys acumulant vivències i madurant.

PEPA BEOTAS

Acrílico sobre tela (1978)

PEPA BEOTAS

Pepa Beotas Aldecoa (Vitoria, 1943) és una de les artistes més singulars que tenim a la vila. La seva obra pictòrica ha passat per quatre etapes prou diferenciades com haurà pogut observar tot aquell que s'hagi acostat a l'exposició antològica que l'Ajuntament ha preparat a la Nau de la plaça Major durant les festes de Nadal. La Pepa diu que li fa molta il·lusió poder mostrar a tothom la seva obra realitzada durant més de trenta anys. I és que, tal i com ens diu a l'enquesta, pintar ha estat la gran passió de la seva vida...

—¿Li agrada el seu nom?
 —Regular.
 —¿El treball que fa coincideix amb la seva vocació?
 —Totalment.
 —Digui'm una ocasió en què l'atzar hagi modificat clarament la seva vida.
 —Conèixer a Josep, el meu marit.
 —Quan la raó diu una cosa i el sentiment una altra, ¿per quin dels dos es decanta més sovint?
 —Per la raó.
 —¿Què li agradaria canviar del seu entorn més immediat?
 —M'agradaria viure al camp.
 —Per curta que fos, ¿quina ha estat la seva passió més intensa?
 —La pintura ha estat la meva gran passió.
 —¿A què li resulta impossible dir no?
 —A tot el que sigui raonable.
 —¿Amb quin dels cinc sentits se la pot seduir més fàcilment?
 —Amb la mirada.
 —¿Què fa quan se sent acorralada?
 —Posar-me trista, plorar, sortir corrents.
 —¿Quina història de ficció li hauria agradat haver protagonitzat?
 —El paper de Lara de la novel·la *El Dr. Zhivago*.
 —¿Quina història de ficció li agradaria haver inventat?
 —*Anna Karenina*, de Tolstoi.
 —¿Què és el que més fàcilment es perdona a vostè mateixa?
 —La inactivitat.
 —¿I als altres?
 —Tot menys la violència.
 —¿Quant triga a recuperar-se d'un fracàs i quant d'un èxit?
 —Els èxits m'afecten poc, els fracassos una mica més.
 —Expliqui'm una situació en què s'hagi volgut fondre.
 —Una vegada que, amb un gran esforç per part meva, vaig intentar parlar el català i un escriptor conegut em va dir que no el parlés, que destrossava l'idioma.

—¿Quina música l'emociona fins a fer-la plorar?
 —El *Rèquiem*, de Mozart, *La patètica*, de Txaikovsky, la *Cinquena simfonia*, de Mahler.
 —¿En quin circumstància cantaria un himne?
 —He cantat himnes en diverses circumstàncies. Ara no sabria quin cantar.
 —Si es veiés forçada a ocupar un càrrec polític, ¿quin exerciria amb més entusiasme?
 —Cap. No me'n sento capacitada i no crec que ningú me'n pogués convèncer.
 —¿A quin personatge viu li canviaria l'ofici?
 —Al Papa. Ho està posant molt difícil als catòlics.
 —Imaginem que Aladí li ha satisfet els seus dos primers desitjos personals, ¿quin seria el tercer?
 —La salut, sens dubte.
 —¿Com s'imagina el paradís?
 —No crec en el paradís.
 —Si pogués, ¿a qui faria tornar a la vida?
 —A la persona que he admirat més: el general Beotas, el meu pare.
 —¿Què pensa en llegir els versos de Jaime Gil de Biedma: «Envejecer, morir, es el único argumento de la obra»
 —Que és una veritat a mitges. Encara que haguem de morir, la vida val la pena viure-la.
 —¿Què és el que dóna sentit a la seva vida?
 —La meva família, la pintura, els boscos i el mar.
 —¿Què canviaria de vostè mateixa si pogués?
 —Una certa tendència al fatalisme.

Acrílico sobre tela (1987)

Acrílico sobre fusta (1992)

¿SAPS LA TERRA, LA CASA, LA SERRA?...

Observo que sovint s'ha descrit Pepa Beotas com a pintora paisatgista. Però, si per pintor paisatgista entenem aquell que edifica un món pictòric propi amb el referent de paisatges vistos a la realitat o almenys imaginats com a versemblants (encara que sigui utilitzant-los com a correlat objectiu d'un estat d'esperit subjectiu), aleshores no crec que es pugui qualificar la pintura de Beotas com a paisatgista. Els seus paisatges, els seus jardins, els seus racons de fronda, les seves cases no són transsumpte de paisatges, jardins, boscos o cases d'aquest món tangible que trepitgem. Ni tan sols, per tant, crec que als seus quadros se'ls pugui aplicar una altra etiqueta que també he vist utilitzar algun cop, això és, la de realisme màgic. Potser l'adjectiu «màgic» escauria prou a l'atmosfera particular de l'univers pictòric de Beotas, però el que em sembla dubtós i discutible és que es tracti d'una pintura realista: cal no confondre figuració amb realisme o naturalisme. I, sobretot, cal tenir molt present que les etiquetes ens poden servir per classificar i ordenar, però mai per comprendre.

Els referents amb què Beotas basteix el seu microcosmos pictòric pertanyen a un món inventat, somiat, recreat, se'n digui com es vulgui; tot i que en la mesura que els quadros són davant nostre, proposats a la nostra consideració, originen també un món real; però de cap manera no configuren un món realista. Paul Klee, un dels més grans pintors i teòrics d'aquest segle, havia dit categòricament: «L'art no reproduceix el visible; fa visible». I l'art de Beotas, en efecte, no reproduceix el món visible, sinó que en fa visible un de propi, un de nascut del seu interior, on al llarg dels anys s'han acumulat totes les impressions visuals d'una vida. A Beotas, doncs, no li interessa la impressió immediata objectiva del món visible, sinó l'expressió posterior subjectiva que sorgeix de la seva pròpia experiència invisible, feta de múltiples impressions assimilades. En conseqüència, no crec que sigui veritat, com també s'ha escrit algun cop, que en cap moment de la seva evolució Beotas hagi estat a prop de l'impressionisme. Ni tan sols en els seus inicis, que com podrà comprovar l'espectador en els quadros de la primera època que s'exposen en aquesta retrospectiva, són ja d'un expressionisme esquixat i virulent.

L'univers figuratiu particular de la pintura de Pepa Beotas traeix la nostàlgia d'un món on poder viure la vida a la qual l'autora aspira, i doncs sembla abonar la idea que l'art és una lluita contra el caos que ens ha estat donat, un combat per ordenar un món on no ens hàgim d'averkonyir de la nostra condició humana. Els paisatges, les cases, els jardins, els boscos de la nostra pintora són els que ella enyora, aquells on voldria reposar dels neguits que ens corquen, els indrets que ens voldria llegar. Aquests llocs somiats, imaginats, idealitzats, desitjats, enyorats, són molt propers als que van perseguir els artistes romàntics al llarg del segle XIX: aquells que el gran poeta alemany J. W. von Goethe va condensar, encara a finals del segle XVIII, en un poema memorable d'abast universal que és perfectament aplicable, al cap de dos segles, a la nostàlgia d'un altre món de Pepa Beotas.

*¿Saps la terra on floreix el llimoner,
la taronja rutila al fosc verger,
el ventijol alena en el cel blau,
la murtra i el llorer es drecen en pau?
Digues, ¿la saps? Allí, allí,
oh estimat meu, vulguessis anar amb mi!*

*¿Saps la casa? S'aixeca en fermes pilars,
sales i alcoves lluen al meu pas,
les estàtues m'hi sotgen amb retret:
«Infeliç criatura, ¿que t'han fet?»
Digues, ¿la saps? Allí, allí,
oh padrí meu, volguessis anar amb mi!*

*¿Saps la serra i el seu camí alterós?
La mula enfila pel collet boirós,
a la balma reposa l'antic drac,
els rocs s'estimben pel torrent obac.
Digues, ¿la saps? Allí, allí,
oh pare meu, ens mena el bon camí!*

El paisatge de la cançó que canta Mignon, el misteriós personatge de la novel·la *Wilhem Meister* de Goethe, és en realitat un paisatge mediterrani, exactament un paisatge italià, i la casa és una edificació amb columnes i estàtues, segurament de disseny pal·ladià. Així i tot, la cançó ha esdevingut antonomàsticament dipositària del sentiment de recança pel món somiat i no assolit. Els paisatges de Beotas, però, ni tan sols tenen uns referents inequívocs com els que tenia la cançó de Mignon: al costat de les frondes humides de regust centreeuropeu, o almenys atlàntic, sorgeixen els espigats xiprers mediterranis o les palmeres de silueta tropical; al costat de les cases de ressons renaixentistes, les cases d'inspiració anglosaxona o fins i tot una mena de palaus de conte de fades. El món pictòric de la nostra pintora traeix enyorances ben diverses, que es combinen en una forma personalíssima.

Com Mignon, però, Beotas és conscient de la impossibilitat d'arribar mai del tot als indrets somiats: les escalinates interminables que menen a la casa llunyana entre frondes, les reixes tancades del jardí, el gran arbre caigut al mig del camí, les persianes impenetrables, els cels amenaçadors... ens ho diuen inequívocament amb un dramatisme transcendent, a mitja veu. Però la pintora torna a provar-ho, i al següent quadro renova l'esforçat intent d'arribar-hi (o d'acostar-s'hi).

MIQUEL DESCLOT

(del catàleg de l'exposició antològica,
1964-1994, de Pepa Beotas)

Acrílic sobre taula (1992)

JORDI DOMÈNECH

QUATRE PAISATGES

CAMP DE GOLF EN CONSTRUCCIÓ,
RAN DE LA BV-1248

terres humides
l'estrat superior de les quals
és, de fet, l'estrat inferior
 (turons,
mentre pobles sencers
esperen el seu messies)
 munts,
 doncs,
 de terra
 on derrapen
 vestits d'herba
.....
(remoció aparentment paradigma)
.....
 argüició:
 feixista empresa
 clorada aigua
 secret passadís
 de l'allolobophora:

 ergs on

 l'oci és

 l'amputació

dels déus de fusta?

ZONA INDUSTRIAL A BANDA
I BANDA DE LA B-124

turgència
 en la riquesa
 de la destrucció
 sobre una plana
 (retràtil?)
.....
oripells i pell de rata
 de neu
 (temples on no)
 menges servides
 abundosament
 en llargues taules
d'aglomerat revestit
amb xapa d'erable
vernissat al natural
.....
 estructures
 de forest-fangar
 que es dilueix
en un liniment oliós
 (ombra del cel
damunt l'horitzontal
on lleons lluiten
 entre

**DUE PUTTANE CHE ATTENDONO
ACCANTO ALLA C-155**

ora la lingua sull'asfalto
(sotto la pioggia di ieri)
bocca contro
coagulazione:
sgangherato cortile
dove accade
il nulla
dietro la porta,
irriducibile)
lingua sotto su
(gli alberi arsi)
bitume latteo:
la scure sulla poltrona
..... viscida
illazione
dopo visto quel film
all'aperto di giorno
proiettato sul cielo
entro i confini
dello strappo
mantra
e/come/invece di
diacronia

**PARC TECNOLÒGIC
PELS VOLTANTS DE L' A-7**

enormes plans de vidre incolor
situats en diagonal
respecte d'edificis
que no existeixen,
escupen un furor
atòmico-genital

.....

vinyes
travessar bladars,
evitar marges
en una operació
envoltant
en silenci
silenciosament
per no torbar
l'ordre de marbre,
de caos

.....

planxes d'acer,
planxes de gespa,
en genuflexió
amb la cara ficada
en

(palimpsest)

Sala d'Exposicions **WATTS·ART**

Sant Pere d'Ullastre, 9 - CASTELLAR DEL VALLÈS

Durant el mes de gener **COL·LECTIVA DE PINTORS**

HORARI DE VISITES:

Feiners: De dos quarts de 7 a les 9 del vespre

Festius: De les 12 a les 2 del migdia i de dos quarts de 7 a les 9 del vespre

Ruscuet

Artilletres - Núm. 18 - Any VIII - Castellar del Vallès, desembre de 1994

Edita: Artilletres. Av. Josep M. Valls, 35. *Dipòsit legal:* B. 14.427-1986

Fotocomposició i impressió: Castellargraf, S.L. Puig de la Creu, 3

Portada: Poema visual de Marcel Ayats i Maria Dolors Ayats

Preu de subscripció any 1994: 1.700 pessetes

Els articles publicats a *Artilletres* expressen solament l'opinió dels seus autors

Banc Sabadell

